

Президент сусідньої Росії спізнився на зустріч із Віктором Януковичем через «поважну» причину – відвідував базу байкерів. В цей час під Уманню відбувся «з'їзд байкерів» під красномовною назвою – «Назад в ССРСР». Абсурдність ідеї повернення вільних людей у совково-колгоспне минуле особливих коментарів не потребує. Тим не менше, зробити ретроспективну подорож можна і без «машини часу». Для цього достатньо відвідати малу батьківщину першого віце-спікера Адама Мартинюка...

Столичним журналістам добре відомо, що виходець із глухого Полісся Адам Мартинюк у повсякденному побуті відзначається відвертим сибаритством. Іншими словами, зустріти першого віце-спікера за розкурюванням кальяну де-небудь на зручному фотелі елітного клубу можна. А от хоча б увияти його в більш-менш спартанській атмосфері – практично нереально.

Очевидно, саме такий спосіб життя (чи існування?) й визначає рівень морально-вольових якостей Адама Мартинюка та його найближчого і дальшого оточення. Відкритої конкуренції і ефективної протидії «любешівський комуніст» панічно боїться. Що й було доведено під час чергових відвідин активістами громадянського руху «Відсіч» виборчого округу, від якого має плани вп'яте стати депутатом Верховної Ради Адам Мартинюк.

Власне, незрозумілі проблеми з розповсюдженням своєї позиції активісти кампанії «Помста за розкол країни» відчувають під час кожної своєї дії на «волинському» напрямку. Здавалось би: чим можуть бути небезпечні звичайні листівки з закликом не голосувати на майбутніх виборах за тих, хто підтримав сумновідомий законопроект Колесніченка-Ківалова? Адже передвиборчої поліграфії на вулицях волинських міст вистачає.

А між тим, 21 червня активістів «Відсічі» [спершу затримали в Любешові, а потім брутально не дозволили реалізувати їх конституційні права](#) на батьківщині Адама Мартинюка - у Ветлах того ж Любешівського району. 28 червня вже у Ковелі місцеві правоохоронці додумалися [наполегливо «запросити»](#) «відсічан» до міськвідділку тільки за розповсюдження листівок. За компанію «загребли» і журналістів «Перця Волинського». Щоправда, після втручання депутатів облради «запрошених» відпустили.

Отже, 14 липня громадська організація «Відсіч» проводила черговий етап своєї кампанії «Помста за розкол країни». В 23-ому мажоритарному виборчому окрузі об'єктом

акції вже вдруге став перший віце-спікер Верховної Ради Адам Мартинюк, який виявляє свій інтерес знову потрапити до парламенту за рахунок виборців Ківерцівщини, Маневиччини, Камінь-Каширщини та Любешівщини. Видання «Перець Волинський» вирішило здійснити інформаційний супровід акції.

Суть акції полягала в тому, що «відсічани» розповсюджували листівки із закликом не голосувати за Адама Мартинюка, роз'яснювали потенційним виборцям свою позицію. Відразу зазначимо, що листівки не є анонімними. Отже, організація бере на себе всю відповідальність за достовірність поданої інформації. Як бачимо, нічого кримінального.

14 липня. Селище Маневичі. Близько трьох годин «відсічани» спілкувались із маневичанами та розповсюджували свої листівки. Сприйняття назагал позитивне. Дехто відмовлявся брати листівки, стверджуючи, що й так за Адама Мартинюка голосувати не буде. Щоправда, не обійшлося і без пильного ока правоохоронців: роздача листівок подекуди проводилась у супроводі міліцейського авто. Міліціонери навіть зволили поцікавитися змістом листівок, але проведенню самої акції практично не перешкоджали. Була й відеозйомка. Невідомий, очевидно, задумував зробити її таємною, але як це часто буває в таких випадках, елементарно «спалився». Що з гумором відзначив й оператор «Перця Волинського» Олександр Стеренчук.

Ніяких особливих ексцесів не відбулось ні в селах по дорозі до Любешова, ні в самому райцентрі. Хтось підтримує «відсічан», хтось ні, але явної агресії не виявляє. Одним словом – звична напівсонна атмосфера середини літа.

Нарешті «відсічани» та журналісти дістаються до села Ветли, малої батьківщини антигероя листівок «Відсічі». Громадські активісти починають розповсюджувати свою поліграфію, а журналісти «Перця Волинського» вирушають у пошуках голови сільради, яка, за твердженням активістів «Відсічі», невмотивовано перешкоджала проведенню акції минулого разу.

Але показну ідилію та липневий спокій раптово перериває високий жіночий голос на вулиці поблизу приміщення сільради. Лемент здіймає невідома жінка. На її думку, поширювати листівки проти Адама Мартинюка у Ветлах не можна. При цьому вона показово рве одну з листівок.

У коментарі «Перцю Волинському» жінка вважає, що не тільки активісти «Відсічі» не повинні розповсюджувати листівки, але й журналісти не мають право з'являтися на території села. «Яке ви маєте право оце показувати?!», - на підвищених тонах звертається Віра Маковська (саме так вона відрекомендувалася на наше прохання). Загалом весь коментар зводиться до двох речей: 1) який святий і недоторканий Адам Мартинюк; 2) які недобрі активісти «Відсічі» і журналісти («незлим тихим словом» були згадані і працівники ТРК «Аверс», які нещодавно побували у Ветлах).

Будь-які посилання на Конституцію і закони України зустрічаються «в штики». Відчувається, що Віра Маковська звикла жити тільки за якимись місцевими неписаними законами. Секрет зацікавленості жінки в персоні Адама Мартинюка виявився простим.

Місцеві жителі повідомили, що Віра Маковська є одним із керівників місцевого осередку Комуністичної партії України. Чим ще сподобався їй Адам Мартинюк, можна тільки здогадуватись...

Після досить тривалого коментаря, який Віра Маковська посилено пробує перевести в своєрідну екскурсію по селу, вирушаємо на пошуки місцевої влади – голови Ветлівської сільської ради Любові Павлік. Останню перехоплюємо на дорозі, відчувається, що пані голова кудись дуже поспішає. Мабуть, до активістів «Відсічі»?

Любов Павлік тримається відносно стримано. На запитання, чи перешкоджала пані голова «відсічанам» розповсюджувати листівки, відповідає ствердно. Але при цьому звинувачує активістів у тому, що ті відмовилися відрекомендуватися. Найбільший їх «гріх», на думку Любові Павлік, в тому, що «відсічани» приїхали, як було сказано, «в село Адама Івановича» і розповсюджували листівки проти Мартинюка.

Чи є Ветли «селом Адама Івановича» (його власністю) і чи не став часом Адам Мартинюк ще й таким собі поміщиком-латифундистом, а ветлівчан вже давно записали в кріпаки, наразі невідомо. Але якщо виявиться, що так, то великого здивування принаймні в автора цих рядків не буде.

Попри все, Любов Павлік погоджується, що в селі Ветли Конституція України таки діє. Отже, норма статті 34 на територію сільради поширюється. Але «відсічани» під дію конституційної норми чомусь вибірково не попадають. Мабуть, тому, що у Ветлах неписаною пріоритетністю над всіма законами є інтереси Адама Мартинюка?

Ветлівчан, які не будуть голосувати за Адама Мартинюка, представниця місцевої влади прямо називає «виродками». Нагадую, що раніше інакомислячі йменувалися «ворогами народу». При цьому Любов Павлік посилено переконує, що за Мартинюка будуть голосувати всі ветлівчани. Від цих слів чути звичайним самонавіюванням. Отже, не все так гладко для Адама Мартинюка на його ж малій батьківщині...

[КОРОТКЕ ВІДЕО РЕЙДУ](#) . Нашу розмову перериває телефонний дзвінок. Повідомляти про напад на активістів «Відсічі» і застосування проти них фізичної сили. Прибувши на місце події, застаємо активістів «Відсічі» Ольгу Сало та Олега Дукаса. В останнього в руках - розбитий телефон. Так нападники відреагували на спробу зафіксувати їх. Місцеві жителі хоч і завадили більш брутальному побиттю, але свідчити на камеру побоюються. На місці події спочатку з'являється невідомий автомобіль із трьома молодиками та пані голова на скутері. При появі Любові Павлік жінка, яка стала мимовільним свідком нападу на «відсічан», показово рве листівку. Відчувається, що це такий собі доказ лояльності.

Вимагаю від сільської голови втрутитись і викликати на місце порушення закону дільничного міліціонера. Любов Павлік вказує на одного з молодиків, якого називає «Русланом Івановичем». Мовляв, дільничний на місці. Але «Руслан Іванович» поводитьсь якось дивно. На вимогу в усталеному порядку зафіксувати правопорушення молодик аж ніяковіє і хоче непомітно покинути місце події.

Спроба розпитати «Руслана Івановича», чи він буває не дільничний міліціонер, викликає в нього заперечення. При цьому місцева влада (Любов Павлік) кожного разу підтверджує повноваження дільничного, на що «Руслан Іванович» «симетрично» рішуче відхрещується від причетності до МВС. Ситуація починає виглядати комедійно і трохи нагадує вибори кошового на Запорізькій Січі. Щоправда, запорожці відмовлялися від булави тричі, а «Руслан Іванович» за короткий проміжок часу зробив це з десятком разів.

Своєрідну гру «я не дільничний» перериває раптова поява іншого автомобіля, якого «відсічани» відразу впізнають. Саме з цього «чобітка» вискакували невідомі нападники. Як виявляється, вони приїхали повторно! Злочинців тягне на місце скоєння злочину?

Цього разу товариство 5-6-и чоловікам складає й вищезгадана Віра Маковська. Агресивно налаштовані чоловіки в камуфляжі зі стійким алкогольним перегаром, відразу кидаються до відеокамери і наносять по ній декілька ударів. Оператор Сашко Стеренчук при цьому намагається захистити робочий інструмент, і це йому, на щастя, вдається. Але ціною суттєвого зниження якості зйомки. Очевидно, саме цього нападники й добивалися.

Після нейтралізації відеокамери настає черга диктофона – його раптово вихоплюють із рук та розбивають. Попередження про відповідальність, згідно зі статтями 171 КК України, діють мало, хоча й дещо охолоджують запал нападників.

«Дільничний-недільничний» Руслан Іванович зник ще відразу по приїзді «чобітка». Тож йому, у випадку підтвердження його причетності до служби в МВС, імовірно, доведеться відповідати за невиконання службових обов'язків.

Загалом ситуація навколо журналістів і активістів «Відсічі» починає чимось нагадувати атмосферу гоголівського «Вія»: навкруги так багато агресії, що все це починає скидатися на якийсь денний шабаш нечистої сили. Щоправда, на відміну від героя «Вія» семінариста Хоми, захисного кола навколо активістів і журналістів немає. Тож стусани, образливі слова, шарпанина та відверті погрози відчуються не лише на вербальному рівні. Всю цю круговерть агресивної тупості доповнюються вигуками на кшталт «ми на Мартинюка молитися будемо!»

До слова, серед готових «молитися» на комуніста - і настоятель місцевої церкви Ярослав Скупейко (отцем його не називаю свідомо). Чи буде молитися Богу клірик із Московського Патріархату - навіть не уточнюємо. В щирість його молитви Всевишньому після побаченого не повірять і наївний.

«Отець» виявився чи не найагресивнішим серед нападників. Але якщо агресія його супутників була явною, то Ярослав Скупейко пробував впливати більш витончено. Зокрема з автором постійно проводилися виховні бесіди на тему: «їдьте-звідси-бо-зараз-тут-буде-багато-крові». При цьому ветлівський «слуга Господа» всім своїм виразом обличчя і поглядом підтверджував свої слова.

На доказ слів «священника» з'являється ще один персонаж на скутері. В буденних обставинах миршавий чоловічок, якого пані голова називає «Мішою», навряд чи б насмілювався демонструвати свою фізичну міць. Але стійкий алкогольний вихлоп і відчуття

безкарності натовпу додає сміливості. Тож «Міша» розмахує кулачками і йде в наступ. «Мішу» заспокоюють уже й ветлівчани. «Боець» милостиво дозволяє відсунути себе від «неместних» і лише час від часу імітує «атаку», при цьому не перестаючи «славословити» на адресу тих, які, як вважає «Міша», «приїхали розгладити поліщукам ізвіліни».

Врешті-решт, увесь цей шабаш починає елементарно втомлювати. Вирішуємо покинути «мартинюкофілів» на самоті з їх емоціями та симпатіями. Подібно до вуличного пса, на автомобіль, який набирає швидкість, усе ще кидається «боець» «Міша» і пробує відкрити на ходу двері. З пришвидшенням транспортного засобу ще декілька секунд чути воання «Міші», але символічним обгавкуванням усе й завершується. Ми покидаємо «село Адама Івановича» та його духовних кріпаків-прихильників...

Пізнього вечора після відвідин Волинського обласного управління УМВС розмовляю з координатором «Відсічі» Ольгою Сало. «Помста за розкол країни» проводиться по всій країні, але, як зізнається Ольга, в жодній із інших частин України з проведенням акції немає і близько таких проблем, які є на Волині. Для львів'янки такий феномен є незрозумілим.

А все пояснюється насправді дуже просто. Громадська думка на Волині, на відміну від тієї ж Східної України, однозначно проти закону Колесніченка-Ківалова. Тож кожна акція «Відсічі» б'є в самісіньке «яблучко» і суттєво відбивається на популярності «мартинюків» і «смітюхів». Для «Відсічі» це сигнал про те, що їх акції потрохи досягають мети. Також зрозуміло, що протидіяти «відсічанам» на Волині будуть пробувати й надалі. Але очевидно, що для «червоних поміщиків» типу Адама Мартинюка цей «бій» буде хоч і «решительним», але «паследнім»...

(Далі буде)

Руслан Тимошук, відео Олександра СТЕРЕНЧУКА, [Перець волинський](#)